

Idet vi altsaa gif ud fra, at den Bemyndigelse, den højtærede Indenrigsminister havde begæret i Lovforslaget, uden Betænelighed kunde gives, blev det os klart, at der i selve Loven af 30te November 1857 fandtes Bestemmelser, der i alt for høj Grad ere gunstige for de kjøbenhavnske Vandværker, og som paalægge de til Vandværkets Ledninger grænsende Lodsejere uforholdsmæssige Byrder, som efter Udvalgets Mening ikke burde overføres til de ny Anlæg, og som der var Anledning til ved denne Lejlighed at søge ændrede overensstemmende med det, vi fandt billigt. Jeg sigter herved til de Bestemmelser, som findes i Lovens § 3 om, at Vandværkenets Samtykke til at lede urent Vand til Værkets Skelgrøfter og Ledninger ubetinget kunde nægtes, uden at der er nogen Refurs mulig. Vi have ment, at denne Nægtelsesret fremdeles maa være forbeholdt Kjøbenhavns Vandværken, men at der dog maatte aabnes en Refurs til den højtærede Indenrigsminister, saaledes at han endelig skulde bestemme, om og paa hvilke Vilkaar en saadan Afledning af urent Vand til Vandværkets Skelgrøfter maatte finde Sted. Det blev af et æret Medlem af Udvalget (P. S. C. Jensen) omtalt, at netop dette Forhold ude i Frederiksberg havde voldt Kommunen store Vanskeligheder. Vi haabe ved det Forslag, vi have stillet om en Forandring i den Henseende, i alt Fald at have aabnet Frederiksberg Kommune Udgang til at faa dette Spørgsmaal afgjort efter den højtærede Indenrigsministers billige Skøn.

Et andet Forhold, som vi have behandlet, er det, at Kjøbenhavns Vandværken ifølge § 3 har Ret til at forlange alt bestaaende Anlæg i Nærheden af Vandværkets Ledninger, som vare skadelige for Driften, forandrede paa vedkommende Ejers Beføstning. Det forekommer os ubetinget — derom ere vi ganske enige —, at det er en ganske exorbitant Ret, der her er givet Kjøbenhavns Vandværken, som vi ikke mene det fremdeles bør beholde, lige saa lidt som der kan blive Tale om, at noget andet Vandværk kan faa en lignende Ret. Vi mene, at naar de ved Vandværkets Ledninger bestaaende Indretninger af sanitære Grunde maa forandres, maa dette ske paa vedkommende Vandværks Beføstning, og hvis Ejeren af den tilstødende Jordlod selv maa

træffe disse Foranstaltninger, vil hans Udlæg i saa Henseende være at godtgøre ham. Kan vedkommende ikke blive enig med Vandværket derom, maa det fastsættes paa sædvanlig Maade ved uvillige Mænd. Naar vi i Vædringsforslaget siger, at Udgifterne blive at erstatte vedkommende Lodsejer af Vandværken, gaa vi ud fra, at denne Erstatning skal være ikke blot en Erstatning for den virkelige Udgift, som fremkommer ved Forandring af de forskellige Anlæg, men ogsaa for den paagældende Lodsejers eventuelle Overtagelse af den fremtidige Vedligeholdelse af de ny Ledninger. Det er overensstemmende med de Grundsætninger, der gælde for skadeligt Vands Afledning i det øvrige Land.

Naar disse Vædringer i Loven af 30te November 1857 — Vædringsforslagene Nr. 1 og 2 — vedtages, er det altsaa den saaledes ændrede Lov, som Indenrigsministeren bemyndiges til med forskellige Væmpelser og Indskrænkninger paa derom stet Andragende at gøre anvendelig paa Vandværkerne uden for Kjøbenhavn, og da man derved for alle Vandværker, ogsaa Kjøbenhavns Vandværk, faar en fælles Lovgivning, have vi ment, at Lovforslagets Titel maatte forandres til i Almindelighed at skulle gælde om Beskyttelse af Vandforsyningsanlæg. Det er derpaa Vædringsforslag Nr. 3 gaar ud, og jeg skal med disse korte Bemærkninger tillade mig paa Udvalgets Vegne at anbefale de stillede Vædringer til det høje Tings Vedtagelse;

Indenrigsministeren (Hørring):

De af Udvalget stillede Vædringsforslag kan jeg alle tiltræde, og idet jeg skal henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har anført i sin nærmere Motivering af dem, skal jeg anbefale det høje Ting at stemme for Forslaget med de stillede Vædringer.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Vædringsforslagene Nr. 1—3 af Udvalget (se Tillæg B. Sp. 536) samt Lovforslaget (se Tillæg A. Sp. 2631 ff.) saaledes ændret

vedtoges uden Afstemning.